

عنوان مقاله:

حضور زن به صورت آنیما در ابیات مولوی

محل انتشار:

فصلنامه زن و فرهنگ، دوره 8، شماره 27 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

صبا بیوک زاده - دانشگاه پیام نور مرکز زاهدان، گروه زبان و ادبیات فارسی، زاهدان، ایران.

حمید صمصام - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان، گروه ادبیات، زاهدان، ایران.

خلاصه مقاله:

مولوی شاعر و عارف فرزانه در قرن هفتم در ادب ایران زمین است، که شاهکار ادبی آن، مثنوی را قرآن عجم نامیده اند، و کلیات شمس که تجلی روح مولاناست. مولانا در بخش هایی از این کتاب ها، به جلوه گری سیمای زن، از حلال حکایت های مختلف پرداخته است. در بین تمام شخصیت ها و زنانی که در مثنوی یا دیوان تاثیر دارند، آنیما، روان زنانه روح مرد، یکی از اصل های مهم اندیشه اوست. آنیما، در غزل های مولوی، ویژگی هایی مثل تسخیرکنندگی و فریبندگی، سرچشمه زندگی بودن، تقدس و میانجی گری بین خود آگاه و ناخود آگاه دارد، و با نمادهای پرندگانی چون طوطی و سیمرغ، و دیگر رموز همچون پری، آهو، هما، آب و باد و واژگانی مثل صنم و بت نمودار شده است. آنیما دو جنبه مثبت و منفی دارد، که البته جنبه منفی آن چندان در اشعار مولانا حضور ندارد.

کلمات کلیدی:

مولانا، زن، یونگ، آنیما

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1023627>

